

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-61/LE-VL12-VL14-2021, ze dne 12. července 2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada

hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a dne 7. 5. 2021 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodl žalovaný, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
2. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná již o druhou žádost žalobce s tím, že předchozí žádost byla zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V nové žádosti uvedl žalobce naprosto stejné motivy své neochoty vrátit se na Ukrajinu, jako uváděl v průběhu řízení o jeho první žádosti, tj. snahu o legalizaci pobytu a vyhnutí se případné vojenské mobilizaci. Jedinou novou skutečností je tvrzení žalobce o tom, že jej rodiče vyhodili z domu a on se nemá kam vrátit, což však bylo žalobci známo již v průběhu řízení o jeho předchozí žádosti a pokud žalobce tuto skutečnost považuje za natolik závažnou pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, měl možnost i povinnost uvést ji již v řízení o předchozí žádosti. Jeho tvrzení o tom, že na to zapomněl, nelze podle žalovaného považovat za relevantní, nadto ani tato skutečnost nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalovaný dále konstatoval, že podle informací o zemi původu žalobce nedošlo na Ukrajině od doby, kdy byla meritorně posuzována jeho předchozí žádost (červenec 2020, resp. únor 2021, kdy rozhodoval Nejvyšší správní soud) k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
3. Žalobce podal dne 30. 7. 2021 proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítal porušení zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), konkrétně § 3 (zjištěný stav nelze podle žalobce považovat za takový, že o něm nejsou důvodné pochybnosti) ve spojení s § 68 (žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a nedostatečně podložil svá tvrzení) a taky § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný nesprávně posoudil podmínky aplikace tohoto ustanovení. Ani v případě, kdy žadatel pochází z bezpečné země původu, neznamená to podle žalobce, že žalovaný by mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o zemi jeho původu. I v řízeních o opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu je pak úkolem správního orgánu rozpoznat, zda jsou v řízení sděleny nové skutečnosti a v kladném případě zjistit charakter těchto skutečností. Žalovaný podle žalobce pracoval pouze s omezeným množstvím podkladů o situaci v zemi jeho původu, nezohlednil všechny relevantní skutečnosti a

nepřihlédl k dalším okolnostem, které žalobce v rámci výpovědi v řízení před správním orgánem uvedl. Není ani pravdou, že cílem jeho žádosti o mezinárodní ochrany je pouhá legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 66/2008, jehož část v žalobě citoval. Na závěr žalobce uvedl, že rozhodnutí o jeho žádosti jako nepřipustné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a individuálních informací o zemi jeho původu a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce během řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo, jakožto nové důvody pro posouzení žádosti.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření přdestřel principy právní úpravy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany a konstatoval, že se v řízení neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které by nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozí pravomocně skončené věci a svědčí o tom, že by žalobce mohl být pronásledován nebo mu hrozí vážná újma (§ 12 a § 14a zákona o azylu).
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, v zemi původu naposledy bydlel v Haličském okrese (Ivanofrankivská oblast) a přicestoval do České republiky kolem roku 2018. S odůvodněním, že na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a dopouštěl se zde opakovaně porušování právních předpisů, mu bylo mu rozhodnutím Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy ze dne 23. 6. 2020 uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. V souvislosti s pobytovou historií žalobce považuje krajský soud za nutné korigovat předchozí údaj o účasti žalobce v obchodní společnosti uvedený v bodě 5 usnesení o ustanovení zástupce ze dne 24. 8. 2021 (č. l. 29v spisu), neboť se jednalo toliko o shodu jmen a u žalobce žádná personální či majetková účast v obchodní společnosti zjištěna nebyla. Žalobce podal dne 28. 6. 2020 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení tvrdil, že z Ukrajiny vycestoval před 2 roky linkovým autobusem přes Polsko. K důvodům tehdejší žádosti uvedl, že zde chtěl zůstat, na Ukrajině je válka, hledala jej Policie s vojenskou správou, chtěla jej dostat do války, tak utekl sem. Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2020 žalovaný žádost žalobce zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Následně podanou žalobu zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 29. 10. 2020, č. j. 18 Az 44/2020 - 33 zamítl a podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 11. 2. 2021 č. j. 1 Azs 434/2020 - 27 odmítl. Dne 7. 5. 2021 podal žalobce opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti uvedl, že doma na Ukrajině nemá kde být, rodiče jej vyhodili z domu. K dotazu žalovaného potvrdil, že žádá ze stejných důvodů, jako v minulé žádosti, tedy i kvůli tomu, že jej doma hledala policie s vojenskou správou kvůli války. To vše se událo před jeho odjezdem do České republiky, to že jej rodiče vyhodili z domu, v minulé žádosti říci zapomněl. Součástí spisové dokumentace je také zpráva odboru azylové a migrační politiky (OAMP) o Ukrajině s názvem „Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní

smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ z dubna 2020.

7. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci pro nepřípustnost žádosti. Nepřípustnost žádosti je spatřována v jejím opakovaném podání, aniž by byly uvedeny či zjištěny nové rozhodné okolnosti. Skutečnost, že se v případě žalobce jedná již o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, vyplývá jak z napadeného rozhodnutí, tak z obsahu správního spisu a ani žalobce ji v žalobě nerozporoval. Sporné je, zda žalovaný řízení o této opakované žádosti oprávněně zastavil, nebo zda měl žádost posuzovat meritorně.
8. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení (o udělení mezinárodní ochrany) se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Rozsah skutečností, kterými se má správní orgán v řízení o opakované žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zabývat, vyložil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS. V bodech 18 a 19 tohoto rozsudku konstatoval a formuloval následující závěry: *„Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl*

uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

12. V navazující judikatuře pak Nejvyšší správní soud dále rozvinul úvahy ohledně smyslu a účelu možnosti podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve svých rozhodnutích konstatoval, že tento institut neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Může se jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu, nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 - 27, nebo ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019 - 52).
13. Rozhodnutí žalovaného odpovídá shora uvedeným ustáleným pravidlům, od kterých není důvod se odchýlit. Žalovaný se správně zabýval primárně tím, zda žalobce uvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, resp. zda takové nové skutečnosti vyšly v řízení najevo.
14. Žalobce sice v žalobě namítal, že se žalovaný novými skutečnostmi nezabýval dostatečně, na druhou stranu ale v žalobě neuvedl žádnou takovou novou konkrétní skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by byla důvodem pro věcné posouzení jeho opakované žádosti. Ve správním řízení označil za novou skutečnost pouze to, že jej rodiče vyhodili z domu s tím, že ji v předchozím řízení zapomněl uvést. Žalovaný se touto „novou“ skutečností zabýval se závěrem, že žalobci byla známá již v průběhu řízení o jeho předchozí žádosti a měl možnost ji uvést. Uvedený závěr považuje krajský soud za správný. Ani krajský soud nespatřuje v této informaci takovou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by byla důvodem pro nové posouzení žádosti, a to i kdyby byla pravdivá. Jednak nic nenasvědčuje tomu, že by ji žalobce nemohl bez své viny uvést již v řízení o předchozí žádosti, jak správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, navíc z ní nevyplývá, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ostatní tvrzení žalobce o obavách z války a povolání do armády nebyla nová a nebylo třeba je opětovně posoudit.

15. Ve vztahu k situaci na Ukrajině lze sice žalovanému vytknout, že jediné informace o této zemi, ze kterých čerpal, jsou informace OAMP z dubna 2020, tj. ještě z doby před řízením o předchozí žádosti žalobce, to však nic nemění na tom, že Česká republika považuje nadále Ukrajinu za bezpečnou zemi původu (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, kterých se však azylový příběh žalobce netýká). Žalobce přitom ve správním ani soudním řízení neuvedl žádná konkrétní tvrzení, kterými by uvedený předpoklad vyvracel, ani neuvedl žádnou konkrétní změnu, která v zemi jeho původu od posouzení jeho předchozí žádosti nastala a byla by důvodem pro věcné posouzení jeho opakované žádosti. Žádná taková nová skutečnost nevyšla najevo ani v průběhu soudního řízení. Uvedené pochybení žalovaného proto nemá podle závěru krajského soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
16. Protože s výše uvedenou výjimkou vyšel žalovaný ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a správně aplikoval podmínky § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu, krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení žádné náklady nevznikly. Krajský soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
18. Krajský soud ustanovil žalobci usnesením ze dne 24. 8. 2021 zástupce pro řízení o žalobě. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s.). Krajský soud v souvislosti se skončením věci přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d); § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky číslo 177/1996 Sb.]. Ustanovenému zástupci náleží dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Celkově přiznal krajský soud ustanovenému zástupci žalobce částku 3 400 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z rozpočtových prostředků krajského soudu.
19. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (což již bylo zohledněno při rozhodování o ustanovení zástupce) a žalovaný byl v řízení úspěšný, pročez ani jednomu z nich nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit povinnost k náhradě nákladů řízení placených státem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 29. října 2021

JUDr. Martin Láníček

[Zadejte text.]

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje